

BUITEN

19^e JAARGANG N°. 16.

ZATERDAG 18 APRIL 1925.

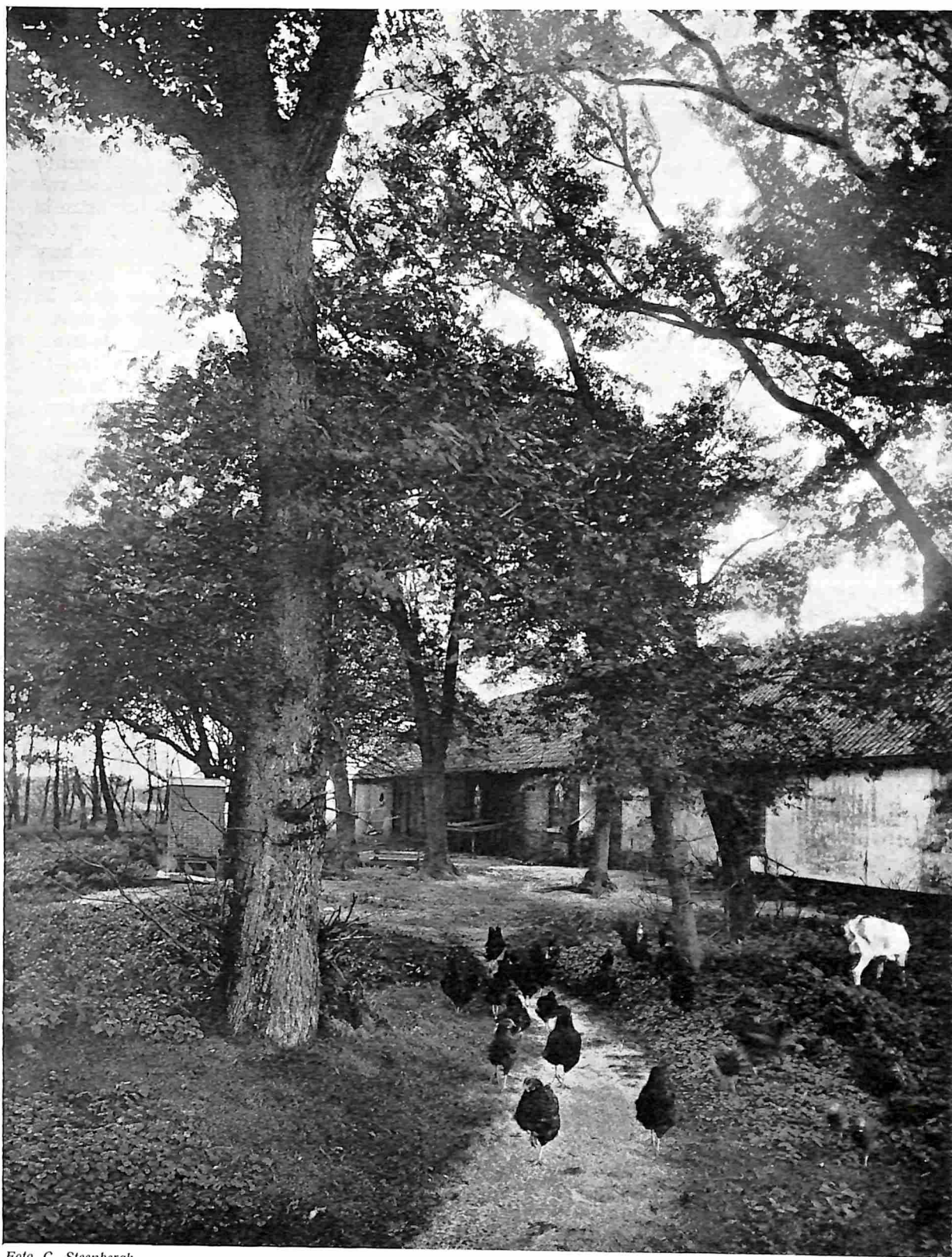

Foto C. Steenbergh.

BIJ DE BOERDERIJ OP HET LANDGOED OCKENBURGH.

Redacteur: Mr. A. LOOSJES.

INHOUD:

BIJ DE BOERDERIJ OP HET LANDGOED OCKENBURGH, ILLUSTRATIE	BLZ. 181
DE ANGST, DIE DOODT (16), DOOR A. M. CHISHOLM	„ 182
DE PLANTAGE BERG EN DAL IN SURINAME, DOOR O. D., GEÏLLUSTREERD	BLZ. 184—185
OP HET EILAND VANCOUVER, NAAR HET DEENSCH VAN EJNAR MIKKELSEN	BLZ. 184
DE INTERNATIONALE VOORJAARSBLOEMENTOON- STELLING TE HEEMSTEDDE, DOOR I. JOH. W. DE VRIES, GEÏLLUSTREERD	BLZ. 186—189
LITEH YIN, DE PRINSE DIE WACHTTE, DOOR CAROLUS C. DE NOOY	BLZ. 188
AMSTERDAMSCH GEVELS, DOOR A. L., GEÏLL. BLZ. 190—191	
GEVAARLIJKE BLOEMEN, DOOR L. S.	BLZ. 190
DE ANTIPODEN, EEN VERHAAL UIT HET PRAGER GHETTO (6), DOOR S. KOHN, VERTALER: A. H. K. MILO	„ 191
HET POORTGEBOUW VAN RIJNAUWEN BIJ BUNNIK, ILLUSTRATIE	„ 192
BERICHTEN VAN REDACTIE EN UITGEVERS.	

Men gelieve alles wat de Redactie of de Administratie van dit weekblad betreft te adresseeren aan de Uitgevers Scheltema & Holkema's Boekhandel, Rokin 74-76, Amsterdam, met de toevoeging: „Voor de Redactie” of „voor de Administratie van het Weekblad Buiten”. Duidelijke naam en adresvermelding wordt verzocht ook achter op de foto's.

Afzonderlijke nummers: Prijs 40 cts.

DE ANGST, DIE DOODT

16) door A. M. CHISHOLM.

NEGENTIENDE HOOFDSTUK.

IN het begin van hun vlucht betwijfelde geen hunner dat Trench vlak echter hen was. Ze hadden afgesproken dat hij bij hen zou blijven, maar blijkbaar had hij dit niet gedaan. „Ik dacht dat hij bij ons was,” zei Mallet. „Luister!” Er was geen geluid, dat er op wees, dat zij vervolgd werden en ook niet dat Trench een anderen weg had ingeslagen. Het geblaf van den hond had opgehouden. Maar van de plaats, welke zij hadden verlaten, weerklonk een verward geschreeuw. Dit hield op. Eén stem, nu en dan gehoord, verving het, maar de woorden waren onverstaanbaar. „Lieve help!” riep Jerry uit. „Denk je dat ze hem gepakt hebben? Ik dacht dat hij op zichzelf kon passen — tenminste wat het wegloopen betreft.” „Wij moeten teruggaan en zien wat er aan de hand is,” zei Mallet beslist. ☼ Zij liepen dus voorzichtig terug, en op een plek dicht bij hun vroegere schuilplaats gekomen, zonder de aandacht te trekken, waren zij in staat te hooren wat er gebeurde. Op het strand stond een groepje mannen om iemand heen. „Ik heb u al de eerlijke waarheid verteld,” klonk de stem van Trench. „Ik maakte een nachtelijk tochtje op de baai, toen ik van het strand werd aangeropen. Erheen roeiend om te zien wat er van mij verlangd werd werd ik aangegrepen door twee kerels, die mij tot hier langs het strand meesleepten. Toen verscheen juist uw boot en zij dwongen mij mij te verschuilen, met welk doel weet ik niet. Toen uw hond ze ontdekte, gingen zij er van door.” „Dat deed jij ook,” merkte Beaumont droogjes op. „Je zou nu nog voortrennen als je niet gestruikeld was.” „Zij hadden mij meegesleept,” beweerde Trench. „Een hunner had mij bij mijn kraag. Toen ik viel liet hij mij los.” „O, wat een schattige leugenaar,” fluisterde Jerry. „Ik dacht niet dat het in hem zat!” „Je probeerde op te staan en weg te loopen,” zei

Evans. „Ge vergist u, mijnheer,” antwoordde Trench. „Je liegt,” zei Beaumont. „Je moet niet denken, dat ik zoo'n verhaal zal gelooven.” „Niemand gelooft het,” barstte Finn Brennan woest uit. „Hij is aan het spionneeren geweest, met twee anderen — Mallet en Ronan. Maar er zijn wel manieren om zulke lui vlug en eerlijk te laten spreken — en hier is een ervan.” ☼ Er kwam eenige beweging in de groep. „Zeg de waarheid, jij kleine, gemeene duivel!” zei Finn woest tandenknarsend, „of, verd. . . . , ik draai je arm bij den elleboog uit het lid!” In de duisternis klonk een scherpe kreet van pijn. Dat was te veel voor Mallet en Jerry. „Dat kunnen wij niet toelaten, Jerry!” gromde de forsche Mallet. „Ga mee!” riep Jerry onmiddellijk en sprong uit zijn schuilhoek. ☼ Zoo snel was hun aanval, dat zij bijna de mannen bereikt hadden voor dezen zich ervan bewust waren. Gewaarschuwd door voetstappen op het zand, keerden zij zich om en gingen onwillekeurig achteruit. Finn liet Trench's arm los en deze sloeg hem in het gezicht; maar de slag, met hoeveel goeden wil ook toegebracht, had even weinig effect op Finn als de steek van een mug. ☼ Jerry vloog tusschen Beaumont en Evans door. Dezen gaf hij met zijn rechterhand een stomp onder de kin en duwde zijn linkervuist met zooveel kracht in Beaumonts lichaam, dat de zware man bijna van de been raakte. Maar Finn was — zooals Jerry tot zichzelf zei — eten en drinken voor hem. Hij vloog op hem aan, als een uitgehongerde wolf op een ziek hert toespringend, terwijl hij een forsche rechterhand zwaaide met het volle gewicht en de heele kracht van zijn gespierd lichaam. Het was heel iets anders dan Trench's goedbedoelde maar zwakke poging. De stoot trof Finns neus, die tot vlak op de jukbeenderen werd geslagen. De vuist scheen in het gezicht te dringen. De groote kerel sloeg tegen den grond als een kegel op de baan. ☼ Jerry's bloed ruischte door zijn aderen als een woeste stroom en rechtvaardigde ook verder zijn ouden bijnaam van „Woeste Ronan”. Hij draaide zich naar Beaumont, die op hem was toegesprongen, ranselde hem met twee handen woedend af. Maar hierbij vergat hij Finn juist een oogenblik te lang. Deze waggelde omhoog — zijn gezicht was een mengsel van bloed en zand — en op het moment dat zijn duizelend hoofd weer helder werd, schoot hij op Jerry toe. Deze, onverhoeds aangevallen, sloeg met hem tegen den grond. Op het zand vormden zij een wringende, vechtende massa, in het duister niet van elkaar te onderscheiden, stompend, slaande, somtijds bijna stikkend. Zij leken meer op twee bulldoggen dan op menschen. Plotseling kwam Beaumont Finn te hulp. Dat was te veel voor Jerry. Finn alleen had hij misschien de baas kunnen worden. Maar nu — trots zijn groote kracht en ervaring — werd hij overmeesterd. De twee zware lichamen konden niet afgeworpen worden. Zij drukten hem op het zand. Beaumont greep hem bij de keel. Finn, die een hand had vrij gemaakt, greep een grooten steen. Meedoogenloos bracht hij hiermee Jerry een slag toe. Oogenblikkelijk zag deze een regen van sterren voor zijn oogen, gevolgd door de diepste duisternis. ☼ Intusschen bemerkte de forsche John Mallet tot zijn onaangename verrassing dat Con Brennan hem de baas was. Hij vocht als een woedende beer, en zijn reusachtige linkervuist mikte een woesten stoot op de kaak van den reus. Maar tot zijn verbazing miste hij en tot zijn nog grootere verwondering trof een vuist, minstens even hard en nog wat grooter dan de zijne, zijn kin met een slag welke zijn groot hoofd naar achter duwde. Bijna op hetzelfde oogenblik schoot nog een vuist — die van den jongen Paddy Brennan — hem op het rechteroor. Maar ofschoon zijn hoofd duizelde en hij een gebrom tusschen zijn lippen uitstiet, voelde hij zich niet ontmoedigd. Hij boog zijn knieën en zich diep bukkend, sprong hij met zooveel onverwachte snelheid naar rechts, dat zijn schouder zich in de maag van den jongen Paddy boorde. Tegelijkertijd hief hij vlug zijn hoofd op en zijn schedel sloeg tegen de kin van den jongen Brennan met een knal alsof een boom barstte door hevige vorst, en de jeugdige zoon der familie werd tijdelijk buiten gevecht gesteld. ☼ Toen volgde een gevecht of Mallet voelde dat hij het onderspit moest delven. Paddy Mallet werd op het zand geworpen en onmiddellijk gingen de beide Brennans op hem zitten. „En nu,” hijgde de jonge Paddy zeggevierend, „nu hebben we je!” Mallet zei niets; hij was buiten adem, half gestikt, pijnlijk naar lichaam en geest. Blijkbaar waren ze alle drie overwonnen. Jerry en

Trench waren al in even ellendigen toestand als hijzelf. Hij bleef stil liggen, ziende dat verdere pogingen tot verzet op dit oogenblik nutteloos waren, maar zijn adem en krachten verzameland in geval van nood. „Haal een eind touw,” beval Con en hij voegde er tot Mallet bij: „Blijf rustig liggen of ik sla je kop tot moes.” „Hou je bedaard,” gromde de dokter, „ik heb meer met dat bijltje gehakt.” „Dat merk ik”, gromde Con. ☒ Beaumont verscheen op dat oogenblik, streek een lucifer aan en keek naar omlaag. „Dokter Mallet, hè! Dat dacht ik wel. Nu hebben we jelui alle drie. Laat hem opstaan, Con. Je moet eens naar Ronan kijken, Mallet.” De steen in de handen van Finn had zijn werk maar al te goed gedaan: het duurde volle tien minuten voor Jerry zuchtte en zijn oogen opende. „Hallo, Johnny, ben jij daar? O, nu herinner ik het mij. Hebben wij ze gepakt?” „Ik merk er niets van. Hier, drink eens een slok.” Jerry voelde een flesch aan zijn lippen. Hij verzwolg een slok whisky en zijn kracht keerde terug. Hij ging overeind zitten en keek naar den kring van gestalten in het flauwe licht van de lantaarn. Zijn blik viel op Mallets gezicht, dat gewond en opgezwollen was en vandaar keek hij naar de gezichten der anderen en hij grinnikte van voldoening. „Ik zie dat jelui ons op heeterdaad hebt betrapt,” zei Beaumont kalm. „Maar wij hebben jelui in onze macht. Ik weet nu wie jullie zijt en had het eerder moeten vermoeden. Ik wou nou dat ik wist wat ik met jelui moest beginnen.” „Ik zou niets doen, als ik jou was,” zei Jerry. „Zou je niet? Ik had van den beginne af achterdocht tegen Trench, maar ik dacht dat jelui tweeën werkelijk voor je plezier hier waart. Ik veronderstel dat jelui alleen maar voor de pret je met dit zaakje hebt bemoeid, maar ik kan je niet laten gaan. Je zult met ons moeten gaan — voor een paar dagen in elk geval.” „Dat vertik ik! Waarom?” „Dat raadt je in drieën niet,” zei Beaumont sarcastisch. „Het is niet veilig jelui los te laten, dat weet je heel goed.” ☒ Hij nam Evans terzijde en zij spraken ernstig met elkaar. Evans klom op den bok en zette zijn span in beweging. „Als jelui zonder verzet wilt meegaan,” zei Beaumont, „dan behoeven wij jelui niet te binden. Anders doen wij het. En ik bluff heelemaal niet als ik je zeg dat jelui leelijk toetgetakeld zult worden als je onderweg tracht te ontsnappen. Ik zeg dat eerlijk en ik hoop dat jelui mij zult begrijpen.” Jerry keek naar Mallet. „All right, Beaumont,” zei hij. „Je hebt de bovenhand. Wij zullen ons niet verzetten, als jij je ook kalm houdt.” „Gaat van aan boord,” beval Beaumont. ☒ Er was een bries opgestoken en de boot begon door het water te glijden. De drie vrienden zaten tusschendecks en spraken zacht met elkaar onder bewaking van Con. Intusschen praatten de anderen ernstig met elkaar. Eindelijk stiet Finn een afschuwelijken vloek uit. „Doet dan wat je wilt,” stemde hij onwillig toe. „Maar ik denk dat de ouwe gemeen zal opspelen als je ze daarheen brengt.” ☒ Eensklaps zagen zij heel in de verte twee lichten, een rood en een groen, die met groote snelheid nader kwamen. „Wat is dat voor een schip?” vroeg Beaumont. „Weet ik niet,” antwoordde Con. „Vaart verduiveld vlug. Vlugger dan de *Banshee*.” Binnen weinig tijd voer de praam der Brennans aan lijszijde van het eiland en weldra lagen zij in de haven naast de *Banshee*. „Vooruit,” zei Beaumont kortaf. ☒ Finn was ze voorgegaan. Toen zij het huis van den ouden Malachi Brennan binnentraden, keerde deze zich woest om in zijn stoel. Blijkbaar was hij reeds op de hoogte van het gebeurde. Zijn eerste woorden waren een regen van vloeken tegen Beaumont. Een storm van woede deed zijn lichaam trillen. Zijn stem werd dik, half verstikt als door slijm. Hij vervloekte ook de anderen met elkaar en dat scheen een veiligheidsklep te zijn voor zijn woestheid. „Een mooie bende stommelingen,” eindigde hij, „ons zoo blindelings in de val te loopen. Wat heb ik jelui gezegd? Heb ik niet al den eersten keer argwaan gehad tegen dien kerel Ronan? En heb jelui naar mij geluisterd? Geen oogenblik. Hij en zijn vriend de dokter! Je hadt ze moeten afranselen om ze betere manieren te leeren. En nou jelui ze eenmaal hier hebt gebracht, wat ga je nu met hen beginnen?” „Ik weet het niet,” zei Beaumont. „We moesten ze toch ergens heen brengen. We konden ze toch niet laten loopen.” „Er zijn mensen,” merkte Brennan koeltjes op, „die wel wisten wat ze met hen moesten beginnen — bij het oversteken van de baai. Maar geen van jelui hebt voor een cent durf.” „Geen van ons allen is gek,” antwoordde Beaumont. „Ik heb al genoeg aan mijn hoofd zonder dat ik mij ongerust behoef te maken voor een electrocutie. Nu, wat moet er met hen gedaan worden?” „Stop ze in het

oude hol in de rots een eind verder op. Er bestaat voor den drommel geen veiliger plaats dan daar.” „Stel eens dat zij beloven in de eerste twee, drie dagen niets tegen ons te ondernemen?” stelde Beaumont voor. „Beloven! Ik zou nog niet de belofte van een engel uit den hemel vertrouwen, waar het mijn veiligheid betrof.” „Wij willen niets beloven,” sprak Trench. „Zie je!” zei Brennan. „Het hol zal het dus zijn; brengt ze er onmiddellijk heen, want er moet hier nog heel wat gedaan worden.” „Vooruit met jullie!” zei Con. „En geen praatjes. Bij de minste grappenmakerij sla ik jelui kop in met een koevoet.” ☒ Zij verlieten het huis, Paddy ging met een lantaarn vooruit en liep naar het midden van het eiland tot hij kwam aan een steile, uitstekende rotspunt, bijna een klip, aan den voet begroeid met kreupelhout. Bij het licht van de lantaarn zag men een zware houten deur in de rots, niet alleen gesloten met een houten bout, maar ook met een grendel en een hangslot. Paddy sloeg de bout neer; stak een sleutel in het slot en ontsloot de deur, die naar buiten openging. Een golf van droge, duffe lucht kwam hen tegemoet. „Het spijt mij,” zei Beaumont, „maar ik kan er niets aan doen. Het betreft hier onze veiligheid. Ik zal zorgen dat ge een ontbijt krijgt en misschien kunnen wij dan een en ander bespreken.” De deur werd achter hen gesloten en zij stonden in volslagen duisternis. Zij hoorden het knarsen van den grendel en verdwijnende voetstappen. Toen scheen een stilte, even volkomen als de duisternis, hen als iets tastbaars te omgeven.

TWINTIGSTE HOOFDSTUK.

☒ Dien avond ging Moira Arran tegen haar gewoonte niet vroeg naar bed. De gebeurtenissen van den dag hielden haar geest zoo zeer bezig dat zij geen verlangen naar rust voelde. Het scheen haar onmogelijk, bespottelijk toe, dat zij die zooveel jaren had moeten sparen en bezuinigen om zich voor het oog der wereld eenigszins presentabel te vertoonen, nu de bezitster was van juweelen, die den trots hadden gevormd van uitheemsche vorstinnen. En toch hadden haar eigen handen ze aangeraakt en haar eigen oogen hadden den schitterenden gloed in hun diepten gezien. ☒ Zij draaide het licht af, nam bij het raam plaats en staarde in den nacht vol sterren. Een lichte stap, die langs haar deur ging, wekte haar uit haar gepeins. Zij riep; de deur ging open. „Heb je mij geroepen, zus?” klonk haar broeders stem. „O, ben jij het, Ken! Ik dacht dat je in bed was. Je gaat toch niet uit?” „Ja, eventjes.” „Waarheen? Waarom?” „Alleen maar uit,” antwoordde hij. „Blijf niet wakker voor mij.” Zij herinnerde zich dat zij hem niets van de juweelen had verteld. „Ga niet heen,” sprak zij, „ik wil graag met je spreken — je iets belangrijks vertellen.” „Morgenochtend,” antwoordde hij. „Nacht zus.” ☒ Zij schudde haar hoofd, terwijl zij luisterde naar zijn verdwijnende voetstappen. Zijn heele leven had hij precies gedaan, wat hij wilde, geheimzinnig komend en gaande, zonder eenige verklaring te geven. Hij was gesloten, nadenkend boven zijn leeftijd. Hij nam nooit iemand in zijn vertrouwen en vroeg dit ook niemand. Zij besloot dadelijk eenige van de juweelen te verkopen en hem de beste opvoeding te geven, die voor geld verkregen kon worden. Daarna mocht hij zijn eigen weg kiezen, zooals hem dit het best beviel. ☒ Ofschoon zij niet slaperig was, draaide zij het licht uit en liep de breede trap op naar haar kamer. Verscheiden minuten stond zij voor den langen, ovalen spiegel. Een stuk papier, dat op de toilettafel lag, trok haar aandacht. Het was Boyles puzzle, nu opgelost en daardoor voor haar nutteloos geworden. Zij nam het op en keek naar het bevende schrift. Een oogenblik kreeg zij lust French's raad te volgen en het te verscheuren. Maar zij verwierp de gedachte, zij wilde het als een aandenken bewaren. Zij legde het voorloopig weer op de tafel onder een haarschuijer, draaide het licht uit en stapte in bed. Binnen vijf minuten was zij in slaap. ☒ Later — hoeveel later kon zij niet zeggen — werd zij wakker. Het was nog donker. De nacht was rustig. Men hoorde geen ander geluid dan het ritselen van de bladeren in den lichten wind. Het was heel vreemd voor haar dat zij zoo wakker werd. Gewoonlijk sliep zij door tot het helder dag was. Als zij wel eens wakker werd, sliep zij dadelijk weer in. Maar nu bleef zij om een onverklaarbare reden, helder wakker. Zij streek een lucifer aan en keek op haar horloge. Het was twee uur. Op dien tijd was Ken stellig al lang terug. Zijn kamer was naast de hare, maar zij hoorde hem niet. Zij sloeg een kimono om en ging op haar teenen naar de hal, en klopte zachtjes op zijn deur. (Wordt vervolgd).

overpeinzingen: „Ja, u kent mij niet,” zei hij, „maar een man, die af en toe iets schrijft — London heet hij, Jack is zijn voornaam, heeft zoo wat onzin over mij geschreven en noemde mij Ulf Larsen.” Toen was ik er — „zoo — zoo,” dacht ik — „dus jij bent die literaire bandiet, die de zee onveilig maakt,” en ik gaf hem terstond een hand. — „Mister Larsen,” zei ik, „het is me een genoegen zulk een —” schurk had ik bijna gezegd, maar hield dat woord gelukkig bijtijds binnen — „zulk een man van naam te ontmoeten.” „Ja, niet waar,” antwoordde hij en drukte herhaalde malen mijn hand, „ja, niet waar, het is kolossaal, zoo beroemd ik door dat geschrijf geworden ben,” en hij was zoo uitbundig in zijn vreugde en zijn begroeting, dat men bijna zou hebben kunnen denken, dat hij en ik tezamen met Adam en Eva

uit het paradijs verdreven waren en elkaar sinds dien tijd niet meer hadden gezien. ☼ Eindelijk waren wij dan klaar met onze begroeting en konden we aan iets belangrijkers denken — „iets te drinken?” vroeg ik terloops, en Mister Larsen had niet de minste moeite mij te begrijpen; hij goot whisky in een glas, nog meer en nog meer, ik benijdde hem — neen maar, wat kon hij drinken, het was gewoonweg enorm. ☼ Het was eenigszins lastig zoo maar dadelijk een onderwerp van gesprek te vinden, en ik probeerde eenige keeren te weten te komen waarvoor hij kwam — „waaraan heb ik de eer te danken, Mister Larsen?” Maar hij was een diplomaat en had de uitstekende eigenschap zich doof te kunnen houden, wanneer hem dat gelegen kwam, zoodat hij het nooit hoorde — maar hij keek mij slechts vragend aan met zijn groote, blauwe oogen en zoog aan de lange punten van zijn snor om de enkele druppels whisky niet verloren te laten gaan, die aan zijn lange snorharen waren blijven hangen. Dat was blijkbaar iets, waarin hij veel oefening had, maar ik kon bijna niet nalaten er om te lachen, — want terwijl ik hem zat aan te kijken, kreeg zijn gezicht een steeds droeviger uitdrukking — de punten van zijn snor werden nat en hingen zoo naar beneden, dat het scheen, alsof zij zijn mondhoeken meetrokken, en snor en mond vormden een boog, waarvan het hoogste punt zich precies onder zijn neus bevond. Maar het was slechts het onderste gedeelte van zijn gezicht dat weende, zijn oogen schitterden van vreugde onder de zware wenkbrauwen. ☼ En telkens als ik begon: „Waaraan heb ik de eer — —?” dan zei Mister Larsen „hm,” smakte met zijn lippen en keek naar mijn flesch, staarde peinzend naar boven, stak zijn hand daarnaar uit, voorzichtig, tastend, als bij ongeluk, en als ik niets zei, deed hij dat voor mij — „u permitteert,” zei hij, en dan vulde hij zijn glas weer met whisky. Ik zei niet veel, maar mijn gedachten spande ik des te meer in — ik trachtte den beroemden kapitein en belezen man uit Jack London's „Zeewolf” te reconstrueeren, en ik dacht vol angst aan de literaire discussie die mij te wachten stond. ☼ Wat was het ook weer dat zijn bijzonder gebied was, was het Shakespeare, Goethe of iets anders zeer literairs, of waren het sociale vraagstukken, die hij met den verloopen literaat behandelde? Het was verschrikkelijk. Tegenover mijn eenigszins sjofel gekleeden gast wilde ik noode mijn onwetendheid verraden en ik smeekte in stilte den hemel zijn gedachten in een Shakespearesche richting te leiden — want Shakespeare ken ik op mijn duimpje, hoe vele, vele malen heb ik hem niet gelezen, terwijl ik van koude rilde in mijn slaapzak, en

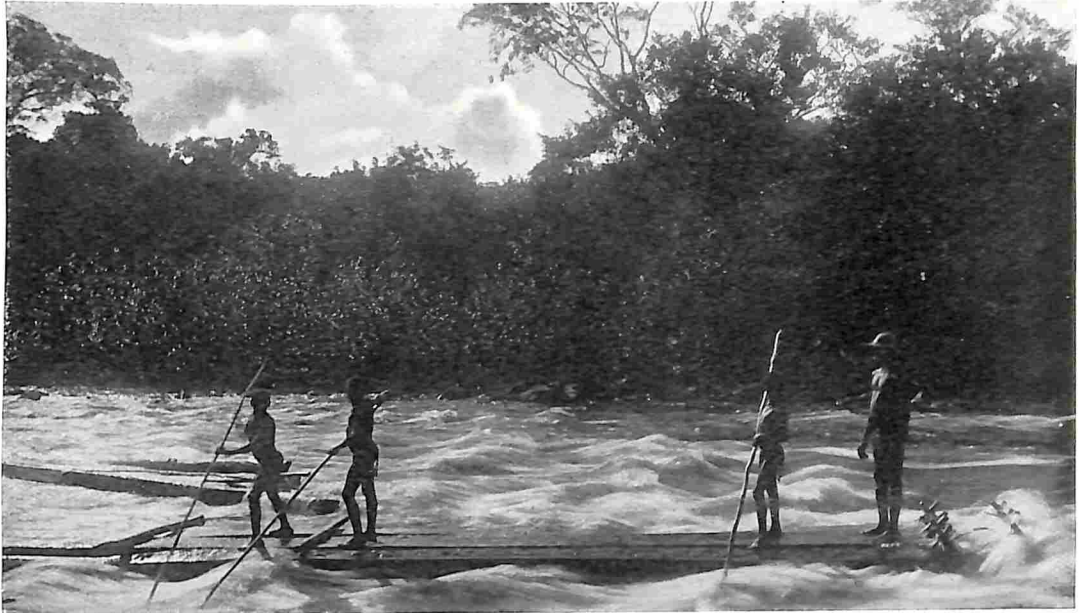

Foto Aug. Curiel.

OP DE BOVEN-SURINAME BIJ BERG EN DAL.

de storm de tent boven mijn hoofd dreigde te doen instorten. ☼ Maar in gedachten ging ik alles na wat ik van literatuur wist, ik repeteerde het met bliksemsnelheid om zoo goed mogelijk toegerust te zijn voor een zakelijk gesprek met den hoog ontwikkelde Ulf Larsen over de groote levensproblemen, maar ach — er waren zulke groote lacunes, en ik was er zeker van, dat in zijn eerste gesprek de allergrootste, meest gapende lacune aan den dag zou komen. ☼ Welnu, dacht ik, over literatuur wil de man het hebben, en het is wel het best het gesprek op een onderwerp te brengen, waarvan ik eenigszins op de hoogte ben — dus moed gevat, nu begint het. „Mister Larsen,” zei ik, „ik heb zooveel gelezen over uw gefilosofeer, over uw groote kennis, zegt u mij eens, vindt u niet, dat Shakespeare's Hamlet een driekantige figuur is?” „Driekantig,” antwoordde Larsen, „driekantig, ja inderdaad — wie zei u? Hamlet? — zoo-oo, ja, neen, ik geloof niet, dat ik me ingelaten heb met Hamlet of wie was de andere — o ja, Shakespeare — neen, die ken ik niet, waar bevinden die zich?” Poe — dacht ik — dat lukte niet, dan moet je je op gladder ijs wagen. „Wat vindt u van Faust, ik heb hem nooit kunnen begrijpen, als ik me goed herinner is u er zeer in thuis, ik wil graag van u leeren, begint u maar!” Maar Mister Larsen schudde het hoofd en keek mij aan alsof ik halfgek was — het was duidelijk te zien, dat hij er nog minder begrip van had dan ik, zoodat ik mij wat veiliger begon te voelen en in mijn binnenste Jack London verwenschte, die van mijn gast zulk een type gemaakt en mij daardoor zooveel angst bezorgd had, maar al mijn angst week voor goed, toen Mister Larsen zei: „Houd nu toch op met dat

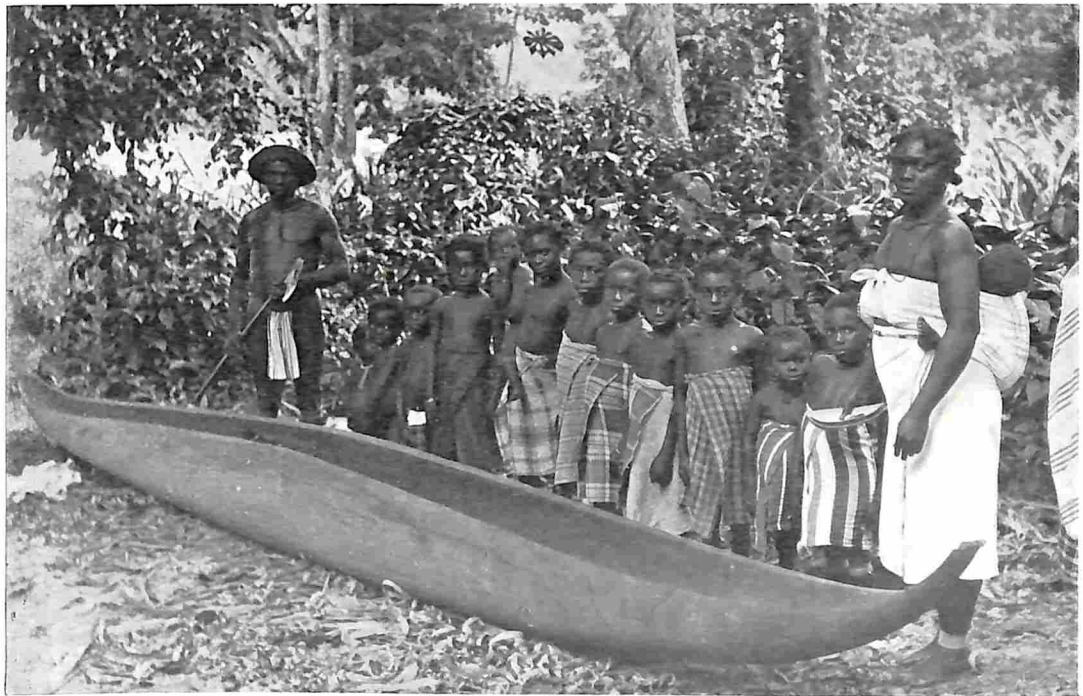

Foto Aug. Curiel.

SURINAAMSCH E BOSCHNEGERS, HOUT OVER EEN VAL BRENGEND.

geklets, ik weet wel, dat Jack London geschreven heeft, dat ik over een heele massa menschen kon praten, waarvan ik de namen nooit gehoord heb, maar dat is zijn zaak, ik heb op mijn woord niets anders gelezen dan de wetsartikelen over zeehondenroof in de Beringszee, ja — en dan nog een paar andere, over smokkelarij en dergelijke. Daar kunnen we over praten, als u daar belang in stelt, want die ken ik van buiten, maar dien anderen onzin — dat men daar plezier in heeft!" Dat was de langste zin, die mijn gast tot nu toe gezegd had, en zijn krachten waren er blijkbaar door uitgeput, hij nam mijn flesch, bestudeerde nauwkeurig het merk — „ja, ik heb ook andere dingen gelezen, merken op whiskyflesschen bijvoorbeeld, er zijn er niet veel, die ik niet ken — mag ik?" en toen dronk hij weer. ☼ Maar toen ging mij een licht op, en ik voelde mij niet weinig opgelucht, Mister Larsen was niet uit op literaire discussies, neen, hij had iets veel menscheijkers op het oog, hij had whiskydorst, en omdat hij geen geld op zak had en niet zoo'n fijnen naam, dat de brave burgers van de stad uit één flesch met hem wilden drinken — kwam hij bij mij, een vreemdeling, zijn fortuin zoeken, wij waren toch ook zoo'n beetje van één familie, beiden zeelieden. Mister Larsen vulde vele glazen met whisky en dronk ze uit, zijn snor ging meer en meer hangen, en zijn oogen begonnen eenigszins te glimmen, het zag er naar uit, alsof hij bereiken zou wat hij met zijn bezoek voor had — heerlijk stomdronken te worden. Nu praatte hij — iets moest hij toch voor zijn whisky betalen — en hij vertelde mij van al het ongeluk, dat hem vervolgde, hoe hij — arme kerel — onder een ongelukkig gesternte geboren was en altijd in botsing kwam met de wet, hoe hij den eenen keer na den anderen een goeden slag hoopte te kunnen slaan en dan dadelijk in hopelooze moeilijkheden kwam met de overheid. Het was zoo droevig, zoo droevig, maar het noodlot, verklaarde hij mij, en niet hij, was daar de schuld van. Het was hem telkens slecht gegaan, en zoo ging het hem ook, toen hij op zekeren dag rondliep in Valparaiso en het hem in de gedachten kwam, dat daar in het Noorden in de Beringsstraat de zon scheen en de zeehondenvangst aan den gang was. Toen kreeg hij zoo'n vreeselijk verlangen weg te komen, maar hij had geen schip en ook geen geld om een schip te koopen. Hij begaf zich toen naar de haven, en ziedaar, daar ontmoette hij iemand, die een schip had. De twee heeren raakten samen aan het praten, en het eind van alles was, dat terwijl de eigenaar van het schip onder de tafel werd gedronken en geheel buiten westen was, Mister Larsen met het schip en met een vloekende en tierende bemanning aan boord wegvoer. Ten gevolge van deze onschuldige grap was Valparaiso taboe voor Mister Larsen — er was een prijs op zijn hoofd gezet — en zoo was het hem op vele, vele plaatsen gegaan. ☼ Arme Larsen, hij had het kwaad en voelde zich eenzaam, maar er waren toch veel nette menschen langs de heele westkust van Amerika, die graag met hem wilden praten, menschen, die iets met de wet uit te staan hadden, rechters en dergelijke. Zij deden zelfs zeer hun best hem te pakken te krijgen, maar hij kon ze ontloopen, de heeren zouden hem al te lang bij zich houden! ☼ Nu was het weer mis met hem, en nog wel zeer dicht in de buurt, in Seattle. Daar was ook een prijs op zijn hoofd gezet, en naar het Noorden kon hij niet gaan, want daar lagen een paar brutale oorlogsschepen, om op de brave mannen te letten, die zonder permissie de broedplaatsen van de zeehonden in de Beringszee leeghaalden — en die wilden heel graag met Larsen praten. Ach ja, Mister Larsen had alle redenen tot zuchten, als hij terugdacht aan vroeger — toen kon hij de westkust van Amerika bevaren van Kaap Hoorn tot aan de Beringsstraat — van de Zuidelijke tot de Noordelijke IJszee — maar nu? Ja, zijn veld van werkzaamheid was aanmerkelijk ingekrompen, Victoria B.C. was

zijn laatste vrijplaats. ☼ Dit alles vertelde hij mij met veel treurige woorden en gebaren, slechts nu en dan onderbroken door een „u permitteert?" — en dan ledigde hij nog een glas whisky, dat was mijn aandeel in het feest van den avond. Wij dronken, en wij rookten, en het werd laat, maar Mister Larsen praatte maar door en vertelde van al zijn mislukte ondernemingen. Maar hij was een aangenaam verteller, hij werkte niet opwindend of storend op mijn zenuwen, hij vertelde zoo gelijkmatig en rustig, met van tijd tot tijd lange pauzen — als zijn gedachten ver weg waren — zoodat ik hevig schrikte, toen hij plotseling rinkelden. „Hela!" zei ik waarvan de glazen en flesschen rinkelden. „Hela!" zei ik kalmeerend en redde wat ik redden kon, maar de gedachten van den heer Larsen waren blijkbaar bezig met onstuimige herinneringen, hij zat voor zich heen te vloeken met zooveel gevoel en zoo krachtadig als slechts een zeer verongelikt man doen kan, als hij aan de grootste teleurstelling in zijn leven denkt. Ik had nog nooit zoo iets gehoord, en ik zat met een flesch in de eene en een glas in de andere hand mijn gast aan te gapen — ik was het er met mezelf over eens, dat ik tegenover een meester in de kunst zat, en nog wel een, die een verbluffende gave van zich te uiten had. ☼ Maar, hij werd moeten slotte, en met een sigaar in den hoek van mijn mond zat ik te wachten op een verklaring van de uitbarsting. Ik help hem een beetje op weg. — „U zit te vloeken, meen ik, is dat over een u aangedaan onrecht?" „Onrecht!" viel hij uit — „ja, zoo kan u het wel noemen, als u wil, maar ik had eens een prachtige zaak, een zaak, die mij geld inbracht, een zaak, die mij rijk gemaakt zou hebben — en toen kwam er zoo'n parasiet en die nam mij die af — hoe noemt u dat?" Ja, ik vond wel, dat het heel erg was, en dat men dat wel een schandelijk onrecht kon noemen, maar ik wilde wel iets meer van die zaak af weten en vroeg daarom: „Waar deed u in?" Hij beantwoordde mijn vraag niet maar stelde een andere. — „Kent u de „Thetis?" vroeg hij, „u weet wel, die kruiser, die het vaarwater onzeker maakt tot Seattle toe," en hij vloekte weer, bijna even erg als tevoren. ☼ Maar zonder op antwoord te wachten en zonder overgang ging hij voort: — „Ja, als u hem niet kent, dan ken ik hem des te beter,

Foto C. Steenbergh.

DE VOORJAARSBLOEMENTENTOONSTELLING
TE HEEMSTEDEN.

EEN DER FRAAIE INZENDINGEN ROZEN: GOLDEN OPHELIA,
KWEEKERIJ BENTVELD, AERDENHOUT.

Eereprijs, zilveren medaille Prins Hendrik; gouden medaille met gelukwenschen der jury.

malen gezien — het laatst een „Trust", en voor zaken moest ik er mee op reis, anders kon ik wel oppassen, dat verzeker ik u." Nu scheen het, dat hij goed op gang was, en hij vond blijkbaar, dat hij iets verdiende, want hij greep naar de whiskyflesch zonder „u permitteert" te zeggen, ja hij was werkelijk een eenige kerel. ☼ „Het zat namelijk zoo," ging hij voort. „Op zekeren dag, toen ik in Viktoria rondliep en niets bijzonders te doen had, kwamen een paar Chineezen naar mij toe als woordvoerders van een heele kolonie — wel een vijftig. Alle vijftig hadden lust naar Amerika te gaan, maar de invoerrechten zijn hoog, niet minder dan vijfhonderd dollar per hoofd, en de Chineezen vertelden mij, dat ze gehoord hadden, dat ik een beste kerel kun je zeker van zijn," zei ik, „en om alles volmaakt in orde neerde pet op mijn hoofd heb, dat ik een goudgegalon van Amerika en de hoogste overheid ben, die het geld in ontvangst moet nemen. Als jullie dat goed in je hebt opgenomen, dan kunnen we beginnen te praten over de inkomen rechten — hoeveel is het jullie, waard in Amerika iets zoo bijzonder begeerlijks was in Amerika te komen, vooral Werk zoeken? — ach, neen, dat wilden ze niet, welbeschouwd vonden ze, dat ze niet meer konden betalen dan vijftig dollar

per hoofd — alleen voor het plezier een geliefde zuster te gaan begroeten. ☞ Het duurde eenigen tijd, voordat deze goede Chineezers begrepen, dat men wel met Amerika's officieelen vertegenwoordiger kon onderhandelen over de invoerrechten per hoofd, maar dat er toch zekere grenzen waren, en na veel heen en weer praten werd men het er over eens, dat Mister Larsen tweehonderd dollar zou krijgen voor iederen Chinees, die aan boord van zijn schip ging — „maar het geld werd vooruit betaald” — zei Mister Larsen, — „geen krediet; als men maar eerst het geld in handen heeft en de Chineezers op zee zijn, dan komt de rest wel terecht,” en de achtenswaardige man kneep zijn eene oog dicht en knipoogde met het andere — ja, ja, ik ben een handige vent, dat zeiden die oogen duidelijk. ☞ De Chineezers moesten de kost hebben aan boord. „Die moest ik betalen,” voegde hij er bij, „dat stond in het contract, maar er kwamen natuurlijk eenige moeilijkheden, omdat ze vonden, dat ik het hun niet goed genoeg gaf.” „Daar kunnen we wel wat op vinden,” zei ik, „kijk, hier is eten, heerlijk eten — maar dat kost extra.” „En wil u wel gelooven,” voegde mijn vriend er aan toe — „daar verdiende ik op, want de Chineezers waren nogal wat dagen bij mij aan boord, ik geloof haast, dat het wel bijna een maand werd, en ik had in het contract gezet, dat iedere Chinees, die aan land ging om eten te koop, niet meer aan boord kon komen zonder opnieuw den tol te betalen.” „Waarom dat?” — vroeg ik verbaasd, en Mister Larsen had het antwoord gereed — „ja ziet u, het zat hem zoo, ik als kapitein van het schip moest met de weersgesteldheid rekening houden, en daar het de bedoeling was te vertrekken, zoodra de omstandigheden gunstig waren, moesten allen aan boord blijven, geheel reisvaardig, wij moesten op een gegeven oogenblik kunnen afvaren. Maar daar was ik volstrekt niet happig op,” ging mijn vriend voort, „want ziet u, ik verdiende aardig op dat eten — en bovendien op nog iets anders ook; er stond namelijk wel in het contract, dat de Chineezers eten moesten hebben, en dat kregen ze toch ook — maar er stond niets in van water, en daar het eten zout was, kregen ze dorst en dronken veel. Dat kon ik niet zoo maar goedvinden, en als ze water wilden hebben, moesten ze er extra voor betalen — ja, dat was een prachtige zaak, die die vervloekte tolkruiser voor mij in de war stuurde!”

(Slot volgt). Naar het Deensch van EJNAR MIKKELSEN.

De Internationale Voorjaars-bloemententoonstelling te Heemstede.

TWEEDE TIJDELIJKE TENTOONSTELLING
27 MAART—5 APRIL.

HET tweede bloemenfeest in het hoofdgebouw is tevens de groote voorjaarskeuring. Telken jare in voor- en najaar worden deze keuringen gehouden en steeds zijn zij het middelpunt en de samenkomst voor allen die bij den tuinbouw en het bloemenvak betrokken zijn. Was de eerste tentoonstelling gewijd aan den bloembol, al waren er ook andere fraaie inzendingen, deze tentoonstelling gaf een veelzijdig beeld van verschillende kasplanten — afgesneden bloemen, Palmen, Orchideeën, Cinararia's, Clivia's, Primula's en Rozen. ☞ Ook nu is het middengedeelte der zaal in drie perken verdeeld, terwijl langs de wanden meer diverse inzendingen zijn opgesteld. De gemeente Haarlem, „Bureau Plantsoenen,” verleende haar medewerking en exposeert prachtige palmen van bijzondere cultuur en een groote inzending Calla's; de leek op bloemengebied spreekt van Aäronskel-

kelken. Het eigenaardige van deze planten is dat wat men bloemen noemt eigenlijk een groot schutblad is. De bloemen zitten op de zuil, welke verticaal naar boven staat. Zeldzaam mooi is de vaas met deze bloemen, welke onze fotograaf vereeuwigde. Zij worden speciaal zoo geleverd door de kweekerij Elzenhage (C. van Schouwen) Poeldijk, Westland. Deze bloemen hebben een fraaie langen stengel en zijn zeer groot. ☞ Bij den ingang op de plaats waar bij de eerste tentoonstelling de schitterende groep Palmen-Orchideeën en Azalea's van de Gentsche inzending prijkte, ziet men nu aan het begin een gemengde inzending Amerikaansche Anjers van de firma C. Erens, kweekerij 't Clooster, Heemstede. Deze voorname bloemen met hun fijne teere tinten, hoe mooi doen zij 't tegen den achtergrond van groene palmen. Mooi is daarnaast de inzending Hortensia's. Mooie volle witte bloemtulpen, aantrekkelijker dan hun brutaal gekleurde naamgenooten. Bescheiden kijken hier de Primula's tusschen door, evenals er naast de fraaie collectie Freesia's. In den hoek kijken verwaand de gloeiend roode Amaryllis, bekend van de vorige tentoonstelling. Hierna volgt een groote groep door den heer Carlée te Heemstede geëtaaleerd. Opvallend is de collectieve inzending van de afdeling Zeist der Kon. Nederlandsche Maatschappij voor Tuinbouw en Plantkunde. Wat men hier uit Zeist exposeert is buitengewoon belangrijk en mooi. Deze inzending beslaat 80 vierk. M. en bestaat uit een groep bloeiende en niet bloeiende planten. Merkwaardig zijn de vreemde varenplanten.

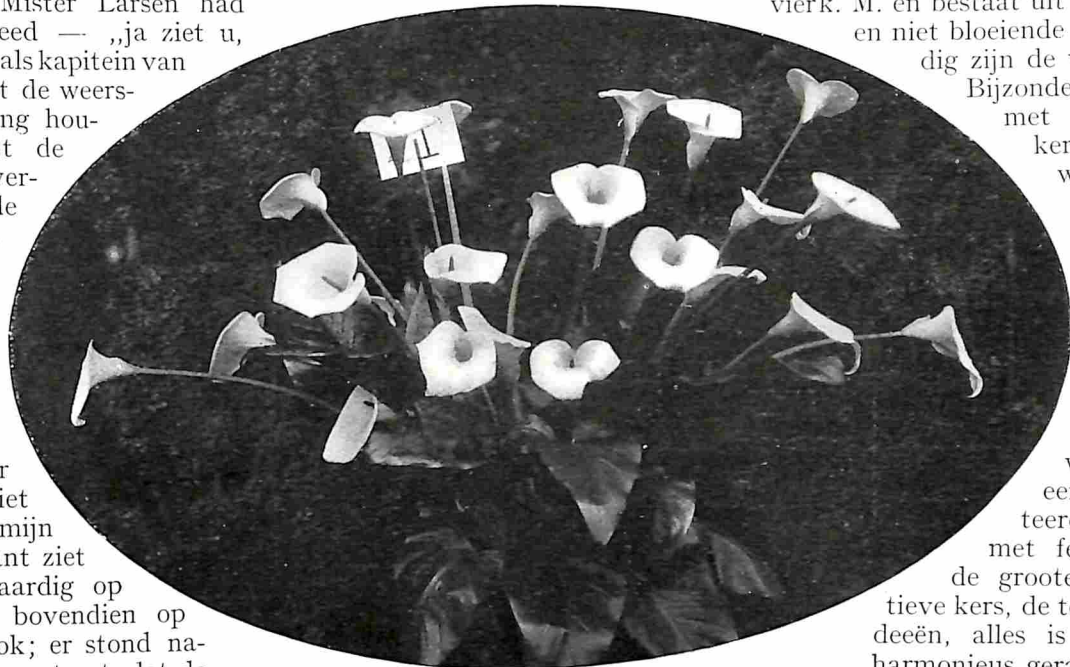

Foto C. Steenbergh.

DE VOORJAARSBLOEMENTENTOONSTELLING
TE HEEMSTEDE.

CALLA'S (AÄRONSKELKEN) INGEZONDEN DOOR DE
KWEEKERIJ ELZENHAGE (C. VAN SCHOUWEN)
POELDIJK.

Bijzonder is de Anthurium met haar groote donkergroene bladeren en witte nerven. ☞ Een groote attractie is de stand gevormd door de firma's Nederkoorn en Gerzon, de zoogen. bruidskamer. Mevrouw Annie Wigman etaleert hier kunstig bindwerk en gaf de bruid een bouquet in fijne teere tinten. De mand met fel kleurige clivia's, de groote vaas met decoratieve kers, de teer gekleurde orchideeën, alles is hier smaakvol en harmonieus gerangschikt en getuigt van goeden smaak. ☞ Nu volgt een inzending Cyneraria's waaronder zeer groote en decoratieve soorten. De Hyacinthen, in mijn vorig artikel beschreven als „soldaatjes in 't gelid,” hebben wraak genomen. Smaakvol bijeengevoegd vullen zij een groote mand; wel staan zij nog kaarsrecht maar zoo gerangschikt vormen zij een weelde van de meest uiteenlopende tinten, fel blauw naast zacht rose en lichtgeel. Arrangement van den heer Koper te Bennebroek, kweeker de heer A. v. d. Vlucht te Lisse. Een van deze bloemen, mooi groot van bloem en blauw van kleur, is een nieuw soort, „President Ebert” genaamd. Voor één regel, dat is zes bollen, bood men / 1000.— ☞ Prachtig van kleur zijn de Azalea's van de firma C. Thim, Amsterdam. Weer een achtergrond van palmen, waartusschen fraaie orchideeën; op den voorgrond verschillende nieuwe varietëiten van Azalea's, keurig in manden met in kleur gehouden fraaie linten versierd. ☞ Ook de merkwaardige eigenwijze Cactusplanten zijn op deze show niet vergeten. Wat zijn hun vormen grillig en toch... mooi. Naast deze vreemde natuurkinderen, prijkt de Koningin der bloemen: „de Roos”. En wat voor rozen. Slanke fijne stengels, waarop bloemen in heerlijk warme kleuren. Deze rozen zijn uit de kweekerij Bentveld te Aerdenhout en geven het bewijs dat rozen ook op duingrond goed gecultiveerd kunnen worden. ☞ Een smaakvol arrangement bereikt de heer Bakker met een inzending Anjers van de Nederlandsche Anjers Vereeniging. Hiernaast weer Rozen, anders van vorm dan de vorige, kleiner en steviger. ☞ De Vereeniging van oud-leerlingen van tuinbouwcursussen, Haarlem en Omstreken, heeft ook

een mooie inzending van verschillende planten en bloemwerken. Fraai uitgevoerd is het boek, gemaakt van strobloemen met een ondergrond van klimopbladeren. De kweekersfirma Bier en Ankersmit te Gent is ook weer present. Het voornaamste wat ze hier exposeert zijn de prachtig gekleurde roode Azalea's. Een koninklijke bloem, in groot aantal aanwezig; tegen een achtergrond van forsche palmen en enorme orchideeën. Nooit zagen wij zulke lange rijk-bebloemde stengels van deze voorname bloem. De inzending „grafwerk” — ook deze kielde onze fotograaf — laat zien een eenvoudig versierd kruis en eenige mooie kransen. Een groote inzending is die der N.V. Zuid Nederlandsche Planten-Sierhandel te Tilburg. Zij beslaat 170 vierk. M. Deze firma die alleen voor den groothandel in binnen- en buitenland werkt, brengt hier een nieuwe Azalea uit, welke bijzonder fraai van vorm en kleur is. ☼ Aalsmeer staat ook hier weer aan de spits. 100 vierk. M. groot is de expositie van de Aalsmeersche kweekerij D. Baardse. Het geheele groote cirkelvormige perk in het midden, wordt door deze inzending in beslag genomen. Halve cirkels zijn aangelegd en gevuld met Hor-

tensia's, Begonia's en Azalea's. Aan de zijden rechte bedden met prachtige rijk bloeiende Cyclamen en in het midden een platte vaas eenvoudig van vorm, gevuld met warm gekleurde Clivia's. De verschillende kleurschakeringen doen het goed, een weldaad voor het oog. ☼ Het achterste gedeelte van het middenvak is ook aan Aalsmeersche kweekerskunst gewijd; Cyneraria's, mooie Cyclamen en grootbloemige gekleurde Hortensia's. Vooraan het eerste perk is de inzending van den heer Koper te Bennebroek. Ook hier weer mooie Hortensia's, Orchideeën en mandjes gevuld met lieve Renonkels. Tegen de pilaren gracieuze Blauwe Regen en zacht geurende Seringen, waaronder roode Hortensia's met als achtergrond blank witte Azalea's. Hierachter eenige langwerpige bedden met blauwkleurige Hortensia's van de firma Rimkes en Zn. te Alphen aan den Rijn. ☼ De galerij heeft een belangrijke inzending van de tuinbouwschool voor meisjes te Rijswijk. Typisch is ook de Champions-inzending, welke reclame voor deze lekkernij maakt. Ook hier buitengewoon mooie Orchideeën en aardige frissche planten. Natuurlijk ontbreekt de Sleutelbloem niet en het veredelde Madeliefje. Verder is er een groote collectie vetplanten en cactussen, z.g. kamertuintjes. ☼ Wij hebben dezen keer zoo sober mogelijk dit tweede bloemenfeest besproken. Geen pen is in staat de weelde van lijn, kleur en geur volkomen te beschrijven. Werkelijk, deze tweede expositie mag met eere genoemd worden. . . . ☼ De volgrondstentoonstelling wordt nu zeer aantrekkelijk. Vooral de lieve gezichtjes der rotsplantjes, crocussen en andere vroege buitenbloemen, doen het goed. Een enkele hyacinth begint reeds te komen en staat vreemd tusschen zijn collega's welke nog diep in hun kraag van stijve groene bladeren zijn gedoken. In het narcissendal begint het al te kleuren. Een warme lentedag zal zeker wonderen doen. Dat hij dan spoedig moge komen. . . . ☼ Zoo schreven wij, en thans, nu dit blad ter perse gaat, is die warme lentedag gekomen, of juist, hebben we al verscheidene lentedagen gehad. En waarlijk, zij hebben de verwachte wonderen verricht. Een nieuwe bloemenweelde kleurt Groenendaal's gronden. . . .

Foto C. Steenbergh.

DE VOORJAARSBLOEMENTENTONSTELLING TE HEEMSTEDÉ.

BRUID MET BRUIDSBOUQUET, BLOEM- EN BINDWERKEN.
(BLOEMENMAGAZIJN ANNIE WIGMAN, HAARLEM).
Gouden Medaille, Eereprijs, en Zilveren Medaille Koningin Wilhelmina.

dan prins Cau Tz uit het huis Ho Leng. En dit zeide zij haar vader. ☼ Het geslacht Ho-Leng nu was wel het meest weerbarstige geweest, waarmede Yong Co te strijden had gehad in de jaren sinds hij den troon besteeg. Herhaalde malen ook had de vader van prins Cau Tz gepoogd zich door een staatsgreep meester te maken van den troon, maar tot dusverre was Yong Co de sterkste gebleken. Zou nu zijn dochter zich aan de zijde der opstandigen scharen, zich begeven onder de vijanden van zijn huis? Zag hij daardoor niet zijn scepter in handen van het geslacht Ho Leng, — was dit niet een middel om den overgang te bewerkstelligen, het land te voeren in hun macht? Hevige gramschap beving Yong Co, — en d'armen in wanhoop ten hemel, vervloekte hij Liteh Yin. . . . ☼ Gelaten had de prinses haar vader aangehoord, als had zij niets anders verwacht. Hij had haar de deur gewezen; zij was gegaan, stil, zonder een woord van tegenspraak. In de vrouwen-vertrekken was zij op de knieën gevallen, smekend het Fatum om ontferming; doch haar oogen bleven droog. ☼ Toen was Lien gekomen, de vrouw, die sinds jaren haar ter hulpe geweest was. Deze bracht haar met zachten drang naar buiten, waar een palankijn haar wachtte.

I. JOH. W. DE VRIES.

LITEH YIN, DE PRINSES DIE WACHTTE

SPROKE.

OP een klein eiland, ver in 't Oosten — daar waar elken dag de zonne haar reize om d'aarde aanvangt — slankt op uit het groen van ceders en palmen het marmeren paleis van de schoone prinses Liteh Yin. Witte pilasters dragen majestueus de gouden daken omhoog tegen den altijd wolkeloozen hemel, die blauw is als 't meer, dat het eiland omgeeft; van een eeuwig kobalt. Hecht bieden de blinkende muren weerstand aan den gang der tijden; want sinds lang is de schoone prinses niet meer, en sinds haar verscheiden is 't slot verlaten. Maar als toen en sinds haar verscheiden is — dezelfde, en toch immer vormen wonder-witte duiven — dezelfde, en toch immer weer andere — grillige arabesken in de reine lucht, — en zilveren karpers spelen hun spel van eeuwen in het zon-doorzilveren. ☼ Alles is als toen, doch Liteh Yin is niet meer. Van haar wil dit verhaal nu spreken.

☼ Zij was eenig kind gebleven van den eierzuchtigen keizer Yong Co. Diens gade had, toen zij Liteh Yin het leven schonk, het hare in ruil gegeven. En d'andere vrouwen vermochten niet den ouder wordenden keizer een zoon te baren, wien Yong Co het machtige rijk waarover hij heerschte, zou kunnen toevertrouwen. ☼ De jaren schreden voort, gelijkmatig. Prinses Liteh Yin groeide op tot een sierlijk meisje van 'n bijzondere schoonheid; blank was zij als het licht der zonne, hare gestalte die van de Godin Kwan Yin, — en de mare ging ver over de grenzen; het verhaal van de blonde prinses, dat nog nimmer een schoonheid de hare evenaarde. . . . En terwijl zij rees in den bloei harer jeugd ging de oude keizer gebukter, — en droever werd hem het gemis van een zoon. ☼ Eens, toen hij zijn dochter aanzag in haar zeldzamen luister, gewerd in hem de hope haar te zien ter zijde van den man, die onherroepelijk eenmaal zijn plaats als rijksbestierder zou bezetten, wanneer hij niet meer was. Maar als hij Liteh Yin van deze zijn plannen kond deed, schrikte de prinses; nooit wilde zij een anderen gemaal

Liteh Yin, ingestegen, voelde zich opgeheven worden, en zich door zes sterke schouderen gevoerd naar een voor haar ongeweten bestemming. Soldaten geleidden de verbannen prinses op dien tocht, met den eerbied, hare afkomst verschuldigd. ☼ Vele dagen lang ging het oostwaarts, steeds oostwaarts, door een dicht woud. Steeds nader scheen de haard der zonne-brand; elken dag werd de hitte heviger, gingen de reizigers gedrukt onder 't vuur, waaraan 't gebladerte der boomen geen weerstand meer bieden kon. Eindelijk, tegen den middag van den zevenden dag, werd het lichter. Zij hadden den zoom van het woud bereikt; en verblind werden zij door de helle schittering van een groot meer, dat zich uitstreckte onder de felle laaiing der zon. Te midden van dien spiegelden plas, waar af en toe het zilver van visschen zigzaggend doorheen flitste, groende teer een eiland, waarboven met subtiële lijnen blank het slot zich afteekende, dat voortaan zou heeten: „Het paleis van de schoone prinses Liteh Yin.” ☼ D'oogen, even geboeid door hetgeen zich hier bood, weer neergeslagen, ging de somber-zwijgende stoet langs het vochtige strand van den meer-oever, waarin hun stappen lichte sporen lieten. Op weinigen afstand van de plaats waar men uit het bosch trad, stapelden een aantal rotsblokken zich tot een pyramide. Daarheen werden de schreden gericht. ☼ Der eunuchen opperste — die als leider van den troep was medegegaan — hielp zwijgende Liteh Yin daar uit haar draagkoets, wentelde in de stapeling van steenen er één van haar plaats, zoodat een donkere ruimte voor hen open lag. Voorafgegaan door vier fakkel-dragers daalde Liteh Yin, geholpen door den hoofd-eunuch, daarin af, waarop een sombere reize volgde; een lugubere tocht, waaraan geen einde scheen te komen. ☼ Zij liepen door een ondergrondsche gang, van het land naar het eiland gegraven. In doodsche stilte ging het voorwaarts, 't geluid der schreden werd gretig ingedronken door den zandigen bodem. 't Gevlam der flakkerende flambouwen teekende grillige schaduwen achter de gaande gestalten en wierp een spookachtig schijnsel door de duisternis. ☼ Aan zulk een langen loop niet gewend, sleepte de bannelinge zich nog slechts met groote moeite voort, toen door een blinden muur allen tot stilstaan werden genoopt. De leider trad naar voren, en door z'n enkel handbewegen was de weg hun vrij. Eenige treden opwaarts nu; het doel was bereikt. De prinses had het oord heurer banning betreden. Hier nam de hoofd-eunuch met een neiging zwijgende afscheid van Liteh Yin, en keerde met zijn gezellen den gekomen weg, haar alleen latend. De zon sloeg met daverend geglinster tegen de blinkende muren van het witte paleis, deed even heur d'oogen pijn door 't contrast met het flauwe fakkellicht. ☼ Het duurde niet lang of Liteh Yin zag een oud man op zich toekomen. Sneeuwwit waren zijn haar en lange baard, maar nog krachtig was zijn stap. Toen de prinses zich hoorde toegesproken, wist zij eerst recht hare verlatenheid, — en vochtig werden heur mooie oogen, die waren als twee saphieren, de glans nu gedooft. „Vrees niet, prinses”, zeide de man, die haar te kennen scheen. Ik ben de slotbewaarder. Mijn vrouw en ik, wij wonen hier al jaar en dag, — en het eiland geeft ons al het noodige. Het zal ook in uw behoeften voorzien, en U vrede schenken. Reik mij Uw vertrouwen.” ☼ Vriendelijk en bemoedigend had zijn zware stem geklonken. En Liteh Yin volgde hem naar binnen, door ruime hallen en albasten trappen op, tot een gedeelte, dat de man aanwees als voor haar bestemd. . . . ☼ Voortaan zat elken dag de prinses in de hoogste toren-kamer van het marmeren paleis. Voor een groot venster zat zij, vanwaar haar oogen verlangend gingen naar d'overkant van het wijde meer; terwijl heur dagen voort-draalden in een immense droefenis. Zij wist nu het water

Foto C. Steenbergh.

DE VOORJAARSBLOEMENTENTONSTELLING
TE HEEMSTEDÉ.

GROEP GRAFWERK. BLOEMENMAGAZIJN (ANNIE WIGMAN,
HAARLEM). Gouden medaille.

— na het vertrek van hen, die haar brachten — ook stroomend in de ondergrondsche gang, dat niemand, ook niet prins Cau Tz, haar meer kon bereiken langs een weg die des menschen was. Daarom doorweende heur intens verlangen de hooge kamer, die aan alle zijden uitzag op het spiegelende meere-vlak. ☼ Nuanceerend met het licht der zonne kleurde heur gouden haar; blauw als 't reine azuur des hemels waren heur droeve oogen, waaraan eindeloos tranen ontwelden; tranen die als paarden rolden langs heur teedere

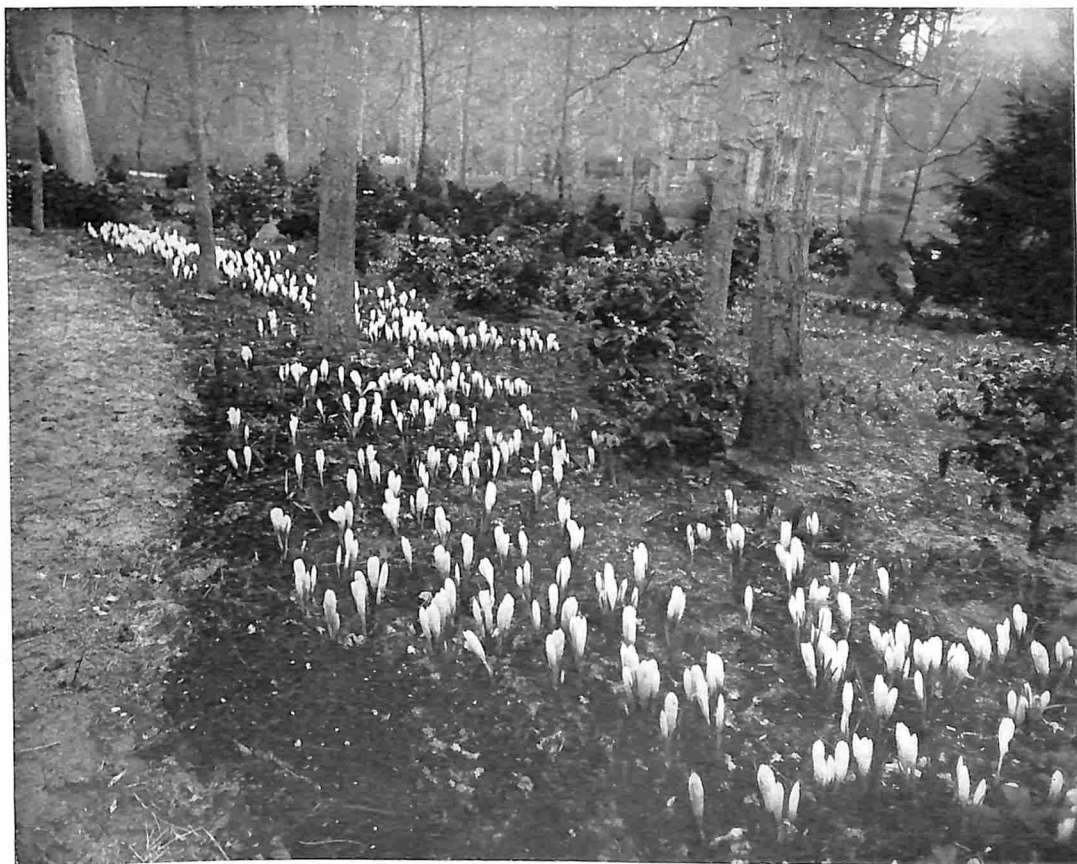

Foto C. Steenbergh.

DE VOORJAARSBLOEMENTENTONSTELLING TE HEEMSTEDÉ.
DE EERSTE LENTEBODEN OP HET TENTONSTELLINGSTERREIN.

wangen, over heur deinende borst. Paarden waren het, die tranen, als zij naast Liteh Yin's goudbestikte muiltjes te glinsteren lagen in een zonne-bundel. ☼ Het gebeurde eens — de prinses volgde met vochtige oogen een vlucht duiven — dat zij aan den overkant van den wijden plas prins Cau Tz ontwaarde, wiens gebaren haar zijn verlangen vertolkten, haar nabij te zijn. En zij hoorde zijn woorden zingen over 't stille water, dat te luisteren scheen. „O Liteh, Licht mijner oogen, Dochter des Hemels, keer Uw denken niet van mij, zoodat mijn ziel in duisternis haren weg niet weet. O Liteh....” ☼ Als een eenzame klacht klonk zijn stem over 't meer, dat roerloos bleef, zonder rimpel. „O Liteh, Reinste der Reinen, als een Goudene Lelie zijt Gij....” Naast de purperen muiltjes viel parel bij parel, en zij leefden in den zonne-glans.....

☼ Sedert dien dag vond vaak de blik der prinses daar in de verte de geliefde gestalte van prins Cau Tz. Hij scheen ijverig met iets bezig te zijn. Dan hoorde zij vaak ook zijn lied, een melodieuze wijze, komen tot haar verlatenheid. „O Liteh, Eeuwig Licht, wil mij leiden naar het altaar der Gelukzaligheid. Hemelsche bloem, zend Uwe reuke tot hen die vergaan in den nacht der wanhoop. Schenk mij vreugde, o Liteh....” ☼ Maar Liteh wist: géén kon haar meer bereiken, langs een weg die des menschen was. On-eindig was haar smart. Smaller werd haar droef gezichtje, waarin diepblauw de oogen waren; als saphieren, de glans nu gebluscht, teerder heur frêle wezen met de meerdering der veelheid van paarden naast haar. Doch heur blik was scherp gebleven. Iederen dag nog zag zij prins Cau Tz aan den overkant bezig met zijn eenzaam werk..... ☼ In een wonder-vogel, wit en zilver onder azuren hemel, kwam de prins zweven over 't zon-door-goudene meer, waar flitsend de glinstrende karpers doorheen schoten, spelend hun spel van eeuwen..... De prinses voelde iets in zich breken. Het brak zich in kleuren, — en in flonkering van eelgesteente; van brillianten, robijnen, saphieren, opalen, amethyst.....

☼ Het verruischte tot een lied. „O Liteh, o smart, wil mij brengen naar het oord der vergetelheid. Laat mij niet achter in den nacht van Uw niet-zijn, o Liteh”..... ☼ Toen prins Cau Tz de kamer van Liteh Yin binnentrad, vond hij niets dan de paarden, — en twee saphieren, die haar oogen waren, en het goud harer lokken. En 't Licht der zonne verleende daaraan een straling, een wondere gloed, welke niet van de wereld was.....

CAROLUS C. DE NOOY.

AMSTERDAMSCH E GEVELS

IN een der vorige nummers 1) vestigden wij er de aandacht op, dat de gevels in zogenaamden Hollandsche-renais-sance-stijl te Amsterdam betrekkelijk zeldzaam zijn, doch — natuurlijk — niet geheel ontbreken. Eenige vertegenwoordigers van dezen stijl beeldden wij er bij af. Enkele weken later 2) brachten wij nog eenige, ditmaal gesloopt wordende gevels van deze soort in beeld, de kenmerken van Hendrick de Keyser vertoonende. ☼ In dit nummer voegen wij er nog een tweetal bij. De afbeelding op deze bladzijde beeldt een fraaien gevel aan de Warmoesstraat achter den beruchten Dam-

1) Nummer van 28 Febr. jl. 2) Nummer van 28 Maart jl.

poel af, die, op de karakterlooze moderne pui na, vrij goed bewaard bleef, al is het vermoeden niet te gewaagd, dat de vensters van eerste en tweede verdieping aan de onderzijde vergroot zijn, daar zij oorspronkelijk wel evenals het zolder-venster op een band van gehouwen steen zullen hebben gerust. Vermoedelijk is deze wijziging in 1725 aangebracht, jaar dat op een der steenen boven de pui wordt vermeld, en dat onmogelijk kan doelen op het jaar van den bouw, hetwelk op ongeveer 1620 is te schatten. De velden boven de vensters der eerste verdieping zijn met mooie maskers versierd; die boven de vensters der tweede verdieping en dat in den top

met schelpen, een vooral te Groningen geliefd motief, dat te Amsterdam echter zeldzaam is. Het veld boven het zoldervenster vertoont, in een cartouche, een raap. De gevelsteen verbeeldt een stadsgezicht; het onderschrift er van luidde 's-Hertogenbosch, maar is verdwenen. ☼ Of we hier met een gevel van Hendrick de Keyser te doen hebben? Vooral de top doet wel sterk aan hem denken. Het is van harte te hopen, dat binnen niet te langen tijd deze gevel weer in oude schoonheid zal pralen, wat, behalve door 't aanbrengen van een andere (desnoods moderne maar smaakvolle) pui, heel gemakkelijk kan geschieden door verkleining der vensters en door deze weder van kleine ruiten te voorzien. ☼ De gevels der huizen Heerengracht 218—220, afgebeeld op de volgende bladzijde, missen een vulling in de vensterbogen, maar hebben met hun talrijke en sierlijke klauwstukken toch een rijk uiterlijk. De vullingen tusschen deur en vensters zijn als pilasters behandeld. Tusschen de deftige koele gevels waaraan de Heerengracht zoo rijk is, vormen deze twee, die toch ook strengheid van lijn niet ontberen, een prettige afwisseling.

A. L.

Gevaarlijke bloemen.

HET is een bewezen feit, een feit, dat door niemand meer ontkend wordt, dat bloemen, en in het algemeen alle reuken, eenen nadeeligen invloed uitoefenen op de stembanden. Volgens een beroemd keelspecialiteit, Dr. Fauvel, oefent de lucht, of beter gezegd de geur van sommige bloemen een zeer nadeeligen, vaak zelfs een zeer rampspoedigen invloed uit op de stem. ☼ Op zekeren avond, aldus bovengenoemde specialiteit, in een zijner werken, zou de beroemd geworden zangeres, Marie Sasse, zingen bij een der Rothschild's, samen met eene zangeres van den Italiaanschen schouwburg, mevrouw Penco. Omdat deze dame niet over veel tijd beschikken kon,

vraag zij hare vriendin, om haar het eerst te laten zingen, welk verzoek onmiddellijk werd toegestaan. ☼ Dankbaar voor den haar bewezen dienst, bood mevrouw Penco hare vriendin een prachtigen tuil Parmasche viooltjes aan, te zamen met een zeer sterk extract van soortgelijke bloempjes. De uitwerking was bijna onmiddellijk te constateeren: toen mevrouw Sasse, die zeer veel hield van de lucht der viooltjes, optrad en zingen wilde, weigerde haar stem. ☼ Trouwens, men heeft reeds sedert lang opgemerkt, dat sommige bloemen, als Ielies, mimosas, viooltjes, tuberosen, hyacinthen, enkele kunst-odeurs en ook extracten, een zeer nadeeligen invloed uitoefenen op de stembanden. Bij personen, welke die odeurs geregeld gebruiken, doet zich reeds spoedig eene soort heeschheid voor,

Foto C. Steenbergh.

GEVEL AAN DE WARMOESSTRAAT
TE AMSTERDAM.

bij sommigen zelfs een totaal stemverlies. Het gevolg daarvan was, dat de geleerden de meening vroegen van vooraanstaande artiesten en van zangleeraren. Het eerste wat zij vernamen was, dat eene der voornaamste opera-zangeressen hare leerlingen reeds sedert lang had verboden om viooltjes te dragen. De reden die zij aangaf was deze, dat er onder de jonge dames velen waren, die te veel viooltjeslucht opsnoven en dan ook vaak geen enkele noot konden zingen. ☼ Mevrouw Christine Nelson, later gravin van Casa Miranda, vertelde den beroemd geworden Dr. Cabanès het volgende: Een beroemd zanger had gezongen in een salon, waar de lucht met rozen en tuberozen bezwangerd was, verloor dien zelfden avond zijne stem en het duurde drie maanden, vóór-aleer hij weer zingen kon. Van dien dag af wilde mevrouw Nelson geen enkele bloem meer in haar huis hebben. ☼ Behalve rozen, aldus eene andere Fransche zangeres, mevrouw Isaac, zijn alle andere geuren nadeelig voor de stemorganen; in 't bijzonder mimosas, viooltjes, tuberozen, sering en boerenjasmijnen; vooral deze laatste. Die meening deelde ook de heer Delmas, die eveneens last had van tuberozen, hyacinthen en van witte boerenjasmijnen. Deze en het zoo geliefde viooltje zouden, van alle welriekende bloemen, de meest gevaarlijke zijn. Professor Seguy, een Franschman, aarzelde dan ook niet, om alle welriekende bloemen uit zijn collegezaal te verbannen. De aandoening, zeide hij, begint in den regel met eene gewone heeschheid en daarop volgt een soort droogworden van het strottenhoofd-slijmvlies. ☼ De groote Fransche zanger Faure verbande alle bloemen met sterke lucht. Van Tuberozen en van Seringen moest hij niets hebben, en van het kleine, eenvoudige viooltje was hij een vijand. ☼ Aan een uitknipsel, dat reeds een heelen tijd in mijne verzameling lag, ontleen ik het volgende: Een aardige artieste van de Comédie Française was dol op witte sering en, en dat in weerwil van den slechten naam dier bloemen. Op een mooien dag werd de artieste ontboden bij den Minister van Schoone Kunsten, destijds Maarschalk Vailant. Tusschen haar corsage droeg de bezoeker een prachtig tuiltje witte sering. Geen drie minuten had zij gesproken of zij werd schor, niet dan met moeite kon zij iets zeggen en daar de maarschalk vrij hardhoorig was, begreep hij er hoegenaamd niets van. L. S.

DE ANTIPODEN.

6) Een verhaal uit het Prager Ghetto, door S. KOHN.

MAAR tot Schmelings verbazing antwoordde Schachner blozend: „Je hebt wèl het recht in mijn kist te snuffelen!” En aangezien Schmeling dit slechts voor een tegenspraak aanzag, dien wij reeds eerder kleine kinderen- of advocatentrots noemden, hernam hij kalm: „Waarom zou ik dan het recht hebben in je kist te snuffelen?” waarop Schachner donderend zevenmaal achter elkaar „„Wèl... wèl, wèl, wèl, wèl, wèl, wèl!” riep en daarbij zoo hard met de vuist op tafel sloeg, dat het betwiste vleesch, dat nog onaangeroerd voor Schmeling stond, als een grooteske danser in de bouillon rondhuppelde. ☼ Schmeling begon bang te worden, dat zijn oude vriend gek werd, maar deze liet hem niet lang den tijd om zijn gedachten systematisch te ordenen, want hij stormde nu

onweerstaanbaar los: „En met den dokter praat je ook al — met geweld wil je me tot een oud ziek mensch hebben — en je snauwt en scheldt tegen me, alsof ik een straatvlegel ben. Het was een groote sjiigen 1) van me, dat ik zoo'n onverdraagzaam, twistzoekend mensch bij me in huis heb genomen — maar dat heb ik tenminste vooruit geweten — maar dat je valsch en gemeen en infaam bent — dat heb ik niet geweten!” ☼ Dat was een te zware pijp, zelfs voor Schmeling, die nog voor kort, in het bewustzijn van eigen schuld en overijldheid, zeer sterk naar verzoenlijkheid overhelde. „Onverdraagzaam, twistzoekend” — dat was in de tachtig jaren van hun omgang bijna dagelijksch brood geweest en had hierdoor iets van de bekoring van het nieuwe ingeboet — maar „valsch, gemeen, infaam” dat waren toch zoowat de werptuigen van het zwaarste kaliber, die er in Schachners arsenaal waren te vinden en Schmeling riep daarom in groote opwinding uit: „Jij was niet gek — ik was idioot, dat ik uit mijn mooie woning bij jou in je nauwe kamer ben getrokken, om me door jou lompheden te laten zeggen en mijn hart te laten verbloeden...” „Na — ik houd je niet vast — je kunt als je wilt vandaag nog weggaan — direct al!” ☼ Schmeling had ditmaal gehoopt, dat hij Schachner door energiek optreden zou imponeeren en dat hij anderzijds, door zich als martelaar voor te doen, hem tot inkeer zou brengen en tot verzoenlijkheid stemmen. Maar daar Schachner in zijn halstarrigheid volhardde, werd ook hij ten slotte zoo door en door boos, dat hij opsprong, vlug hoed en stok greep en met merkwaardige vastberadenheid sprak: „Een man, een man, een woord, een woord!... En het jouwe zal gelden!... Ik heb nog mijn mooie woning. Ik heb ze nog niet opgezegd. En ik zou dubbel huur betalen, alleen om het *genoegen* te hebben met jou samen te wonen?” — een bitter gelach illustreerde dat „genoegen” — „ik heb meubels en een bed in mijn oude woning...” En voordat de totaal verpletterde Schachner iets kon antwoorden, was Schmeling vlug naar de deur geslopen, had de mesoese 2) gekust en was verdwenen — en ditmaal zonder een blauw zakdoekje achter te laten... Nog eenmaal opende zich de kamerdeur en Schachner hoopte reeds, dat zijn oude vriend berouwvol zou terugkeeren, maar deze stak slechts zijn vuurrood hoofd naar binnen en riep: „Mijn boeltje dat hier nog is, zal ik door den kruier Selig laten halen!” Dezen keer scheen de scheiding bittere ernst, de breuk onherstelbaar. Schachner zakte diep-bedroefd in een stoel, sloeg de handen voor zijn gezicht — en de arme oude man begon langzaam en klagelijk te snikken.

III.

☼ Twee weken waren verlopen en de beide mannen waren niet weer samengekomen. Schmeling was in zijn woning teruggekeerd en het dienstmeisje, wier vertrek hem zoo onaangenaam had aangedaan, was door een ander voortreffelijk meisje vervangen. Zijn dochter, zijn schoonzoon en kleinkinderen overlaadden hem met bewijzen van toegenegenheid en oplettendheden. Maar het menschelijk leven heeft de eigenaardigheid, dat datgene wat men niet bezit, altijd in het

1) Waanzin, stomiteit. 2) Een kleine perkamentrol, met bijbelverzen beschreven, die aan de deurpost hangt en door de vrome joden bij het komen en gaan wordt gekust.

Foto C. Steenbergh.

GEVELS AAN DE HEERENGRACHT
TE AMSTERDAM.

schoonste, schitterendste licht, altijd het begeerlijkst verschijnt en Schmeling verlangde hevig naar zijn ouden vriend, dien geen sterveling ter wereld kon vervangen... ¶ Veertien dagen waren sinds de gewelddadige breuk verlopen en Schmeling was dien ganschen tijd door met Schachner, met zichzelf en met de heele wereld ontevreden geweest. De gedachte dat een van hen beiden — ze waren immers alle twee hoogbejaard — zou kunnen sterven en onverzoend van den ouden makker scheiden, vervolgde hem voortdurend en martelde zijn bevreemd hart. Meermalen voordurdend op het punt gestaan om de hand ter verzoening te reiken, om den eersten stap te doen, — maar de herinnering aan die laatste scène dreef hem van toorn en schaamte het bloed naar de wangen. Schachner had hem uitgescholden, hem zijn huis ontzegd, hem verstooten, weggejaagd. „Als die oude Korah,” zoo dacht Schmeling steeds, „op het laatste oogenblik nog maar een goed woordje had gezegd, als hij me maar bij mijn jaspand had teruggehouden — dan zou alles nog goed zijn geworden, — want ik ben een gevoelig mensch, men kan me om de vingers wonden, — maar dat alles heeft hij niet gedaan — en ofschoon hij heel goed weet, dat hij ongelijk heeft — want ik heb niets anders dan het beste met hem voorgehad — komt de dommert toch niet het eerst bij mij en wacht maar af tot ik bij hem kom — maar ditmaal heeft hij buiten den waard gerekend — ditmaal begin ik lekker niet — al zou het me ook mijn leven kosten!”

¶ Heden waren het juist veertien dagen, dat hij in toorn van zijn vriend was gescheiden en Schmeling voelde zich onbehagelijker dan ooit, omdat het vandaag namelijk Schachners vijf en negentigste verjaardag was. Dien dag hadden de twee vrienden steeds hoogelijk geëerd en ze waren al twee, drie dagen tevoren iedere aanleiding tot tweedracht zorgvuldig uit den weg gegaan. ¶ Op hun verjaardagen bezochten de twee mannen elkaar wederkeerig en wenschten elkander dan van ganscher harte geluk. Dat hadden ze zoo zeker wel zeventig verjaardagen gedaan, maar vandaag, juist vandaag — op den vijf en negentigsten, die wellicht de laatste was, waarop hij Schachner kon gelukwenschen — moest hij van die levenslange gewoonte afwijken. Schmeling voelde het aan zijn eigen droefheid, hoe het ook Schachner te moede moest zijn, als hij vandaag weg bleef. En weer begon de gedachte in hem te kiemen, om toch maar den eersten stap te doen en naar Schachner toe te gaan, maar zijn gekwetste trots was nog machtiger dan zijn smachtend verlangen en hij overmande dit. ¶ Het was elf uur 's morgens. Schmeling liep mokkend en wrevelig in zijn kamer op en neer. Er lag een Hebreeuwsch boek opengeslagen op tafel, maar hij had geen zin om er in te lezen. Meermalen was hij voor het raam gaan staan, maar het kijken naar beneden bereidde hem geen genoegen. Zoo verteerd van ongeduld, scheen het hem nog het verstandigst om wat op den „Ring” te gaan wandelen. Misschien trof hij daar een kennis, waarmee hij door praten den tijd kon verdrijven, die zijn onaangename gedachten kon afleiden. ¶ Hij was juist van plan om zijn besluit door de daad te laten volgen en kleedde zich reeds aan, toen hij eensklaps in de voorkamer een sloffende stap hoorde en de vraag, die tot het meisje werd gericht: „Meneer thuis?” Hij kende de stap, de stem en zelfs de vraag heel precies — dat was waarempel Reb Jisroel Schachner. Een koortsachtige opgewondenheid maakte zich van den ouden man meester. Hij wilde naar buiten snellen en zich vergewissen, toen de deur open-

ging en Schachner langzaam en verlegen binnentrad. ¶ Beide mannen stonden een korten tijd sprakeloos. In Schmelings oog welde een traan op — dus Schachner was toch de goedaardigste geweest, had toch het eerst toegegeven. Hij wilde naar hem toesnellen, zijn hand grijpen en hem met zijn verjaardag zoo echt-hartelijk feliciteeren. Maar Schachner scheen nu zijn verloren kalmte teruggekregen te hebben, scheen de aangeboden hand van Scheling niet op te merken en begon met bevende stem: „Ik zou van mijn leven niet meer bij je zijn gekomen, omdat je me de laatste keer zoo kras beleedigd hebt... je hebt geloofd, dat ik die paar gulden, waaraan ik bijna zeventig jaar lang verzameld heb, voor je heb willen verbergen” — Schachners stem begon te weifelen en Schmeling zag, dat hij met geen greintje verstand inslikte — „en je hebt gewild, alsof je geen gewild had, dat ik dat samengespaarde geld in louter vleesch en bier zou wegsnijten — niet op Zaterdag en feestdagen, zooals het is voorgeschreven en men zichzelf niet redden kan, maar ook op elken doodgewonen dag... Maar wat moet ik met je doen? Ik moet wel bij je komen en al mijn trots helpt me niks. Waarom? Omdat *zij de heer bent en ik de knecht!*” Schachner ademde diep en veegde het zweet der ontroering af, dat hem ondanks den winterdag van het voorhoofd liep. ¶ Schmeling was het zorgelijk te moede. Hij begreep van alles wat de oude Schachner zwetste geen syllabe en begon bang te worden dat die zijn verstand had verloren. Schachner wilde klaarblijkelijk nog iets zeggen, want zijn lippen klapten meermalen tegen elkaar. Maar of hij kon van aandoening niet spreken of van haat, Schmeling nu vlug zijn jas los en haalde er een volle gespannen kous van onder te voorschijn, die Schmeling direct herkende als degene die hij met geld gevuld in Schachners kist had ontdekt en die eveneens een der hoofdoorzaken van hun twist was geweest. Schachner schudde den inhoud zwijgend voor Schmeling op tafel uit en telde hem de geldstukken uit, welke ongewone operatie langen tijd in beslag nam, doordat de handen van den ouden man geweldig beefden van opwindung. Toen de guldens in drie rijen lagen gerangschikt bleek, dat Schachners baar geld gedurende den tijd van hun weder-

zijdsche vervreemding nog met twee gulden was vermeerderd. Schmeling volgde de gebaren van Schachner met gespannen nieuwsgierigheid, want deze moest toch onmiddellijk een verklaring van dat alles geven en daaruit zou dan blijken of zijn vermoeden juist was, dat de oude man op het eind van zijn leven krankzinnig was geworden. ¶ „Ik ben jou, Reb Natel!” zoo begon Schachner weer, „nu al lang genoeg vijftig gulden schuldig. Je kunt me gelooven, nog liever dan ik leef, had ik ze je heelemaal gegeven — en ik spaar al lang genoeg aan dat beetje daar” — Schachner bewoog zijn langen baard in de richting van de tafel waarop het geld lag — „maar ik heb kunnen doen, wat ik wou — ik heb het niet bij mekaar kunnen krijgen. Eerst is mijn arme vrouw lang bedlegerig geweest en heeft me haar ziekte veel geld gekost en dan de kinderen — altijd als ik een paar gulden bij mekaar had, is er een noodzakelijke uitgave tusschen gekomen, — nou heb ik eindelijk dertig gulden gespaard — ik heb er tijd genoeg voor nodig gehad, want vandaag ben ik juist vijf en negentig jaar oud geworden.”

(Wordt vervolgd).

Foto C. Steenbergh.

HET POORTGEBOUW VAN RIJNAUWEN BIJ BUNNIK.